Buồn ngủ

Murakami Haruki

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Buồn ngủ

Murakami Haruki

Buồn ngủ

Dịch giả: Phạm Vũ Thịnh

Lời người dịch:
Truyện ngắn sau đây, "Nemui", ra mắt người đọc trong tạp chí "Torefuru - Trefle" khoảng 1981 - 1983, là truyện thứ 3 trong tuyển tập "Ngày Đẹp Trời Để Xem Kangaroo - Kangaruu Biyori"..

Tôi vừa ăn món xúp vừa ngủ gà ngủ gật.
Chiếc thìa rời khỏi tay, chạm vào vành đĩa đánh "cạch" một tiếng thật lớn. Vài người quay lại nhìn tôi. Ngồi bên cạnh, nàng đằng hắng nho nhỏ. Tôi mở căng bàn tay phải ra, lật bề lưng, bề gan bàn tay, giả bộ xem xét, gắng lấp liếm cho qua tình thế ấy. Dù gì đi nữa, cũng chẳng muốn người ta biết mình vừa ăn xúp vừa ngủ gật. 15 giây giả bộ kiểm điểm bàn tay phải xong, tôi nhè nhẹ thở thật sâu, rồi quay lại đĩa xúp. Phía sau đầu tê tê mơ hồ. Cảm giác đội ngược mũ-lưỡi-trai quá nhỏ trên đầu. Ngay trước đĩa xúp chừng 30 cm, một khối hơi màu trắng hình trứng nổi lên lơ lửng, hướng về tôi thì thầm : _"Chẳng sao, chẳng sao, đừng nhịn nữa, ngủ đi thôi". Cứ như thế suốt từ nãy đến giờ.
Đường viền quanh khối hơi màu trắng hình trứng ấy thay đổi theo chu kỳ, rõ ra rồi mờ đi, rồi lại rõ ra rồi mờ đi. Tôi càng cố xác định biến chuyển li ti của đường viền ấy, mí mắt tôi lại càng nằng nặng dần dần. Dĩ nhiên, tôi đã lắm lần lắc mạnh đầu, nhắm mắt lại thật chặt, hay hướng mắt nhìn chỗ khác để gắng quét tan khối hơi trắng ấy. Nhưng cố gắng cách mấy vẫn không tan được. Khối hơi ấy vẫn nổi lơ lửng mãi trên bàn ăn. Buồn ngủ quá chừng.
Để xua đuổi cơn buồn ngủ, vừa đưa thìa xúp lên miệng, tôi vừa thử đánh vần nhẩm trong trí mình.
C, O, R, N, ., P, O, T, A, G, E, ., S, O, U, P
Đơn giản quá, chẳng có hiệu quả gì cả.
_"Em nói cho anh một chữ nào thật khó đánh vần xem nào". Tôi hướng về phía nàng, nói nhỏ. Nàng là giáo viên dạy tiếng Anh cấp trung học.

_"Mississippi". Nàng nói thầm để đừng cho người chung quanh nghe.
Tôi thử đánh vần nhẩm trong trí mình.
M, I, S, S, I, S, S, I, P, P, I
4 chữ S, 4 chữ I, 2 chữ P. Chữ nầy kỳ quái thật.
_"Có chữ khác không em?"
_"Im lặng mà ăn đi chứ". Nàng bảo.
_"Buồn ngủ quá chừng". Tôi nói.
_"Em hiểu, nhưng van anh, đừng có ngủ nhé. Người ta nhìn kìa". Nàng nói.
Đáng lẽ chẳng nên đến tiệc cưới làm gì. Bàn của bạn cô dâu mà đàn ông ngồi đã là chuyện quái kỳ rồi, mà tôi lại có phải là bạn gì của cô dâu đâu. Đáng lẽ đã phải thẳng thắn từ chối. Giá đã làm thế thì giờ nầy tôi đã được nằm trên giường nệm nhà mình mà đánh một giấc ngon lành rồi.
_"Yorkshire Terrier". Nàng đột ngột thì thầm. Giây lâu sau, tôi mới hiểu là nàng cho tôi chữ để đánh vần.
Y, O, R, K, S, H, I, R, E, ., T, E, R, R, I, E, R
Lần nầy tôi nhẩm đánh vần ra tiếng nho nhỏ. Từ ngày xưa, đánh vần vẫn là sở trường của tôi.
_"Cứ theo cái đà ấy là tốt, anh gắng thêm 1 giờ nữa, 1 giờ thôi, rồi em để cho tha hồ mà ngủ ngon".
Tôi ăn xong đĩa xúp, ngáp liên tục 3 cái. Vài mươi người hầu bàn xúm lại dọn các đĩa xúp xuống xong, lại mang ra món xà lách và bánh mì. Đám bánh mì trông có vẻ đã lê lết suốt một đoạn đường dài đăng đẳng mới đến được đây. Có ai đấy đang dài dòng nhiều lời diễn văn chẳng hy vọng được có ai muốn nghe. Về cuộc đời, về thời tiết, gì gì đấy. Tôi lại lơ mơ buồn ngủ. Nàng thúc mũi giày mềm vào mắt cá chân tôi.
_"Biết là bậy đấy chứ, nhưng buồn ngủ đến mức nầy là lần đầu tiên".
_"Sao anh không chịu ngủ cho đẫy giấc trước khi đến?".
_"Có ngủ được thẳng giấc đâu. Cứ suy nghĩ chuyện nầy chuyện kia".
_"Vậy thì bây giờ cứ suy nghĩ cho nhiều vào. Thế nào đi nữa cũng đừng ngủ nhé. Đám cưới của bạn em đấy, anh nhớ cho".
_"Có phải là bạn của anh đâu". Tôi nói.
Nàng đặt mẩu bánh mì xuống đĩa, chẳng nói gì, chỉ trừng mắt nhìn tôi. Tôi chịu thua, bắt đầu ăn món sò chiên khoai tán. Sò có vị của sinh vật thời thượng cổ. Ăn món sò ấy, như phép lạ, tôi biến dần

thành loài khủng long có cánh, trong chớp mắt, đã bay qua cánh rừng nguyên sinh, lạnh lùng nhìn xuống mặt đất hoang tàn thê lương.
Trên mặt đất ấy, ông giáo trung niên dạy đàn piano, có vẻ hiền lành, đang kể chuyện cô dâu hồi còn học tiểu học. Cô đã là cô bé con có gì không hiểu thì hỏi cho đến khi hiểu rõ mới thôi, vì thế mà tiến chậm hơn các trẻ con khác. Nhưng cuối cùng lại đàn piano có hồn hơn ai hết.
"Hừm". Tôi nghĩ thầm.
_"Có thể anh nghĩ cô ấy là người nhàm chán …". Nàng nói. _"Nhưng thật ra, cô ấy đáng nể trọng lắm đấy".
_"Hừm".
Nàng ngừng tay, chiếc thìa còn lơ lửng trên không, nhìn tôi đăm đăm.
_"Thật đấy chứ. Mặc dù có thể anh không tin".
_"Tin chứ". Tôi nói. _"Anh mà ngủ được một giấc đã đời, lúc thức dậy lại càng tin hơn nữa".
_"Đúng là có nhàm một tí thật. Nhưng nhàm chán có phải là tội nặng đâu. Phải thế không?"
Tôi lắc đầu. _"Đâu phải là tội gì".
_"So với người như anh cứ nhìn đời với con mắt khinh bạc như thế, thì vẫn còn hơn nhiều, phải không nào?"
_"Anh có nhìn đời với con mắt khinh bạc gì đâu". Tôi cãi. _"Đúng lúc đang thiếu ngủ lại đùng đùng bị lôi theo cho đủ số vào tiệc cưới của cô nào chả quen biết. Chỉ lấy lý do duy nhất là bạn của em. Từ hồi nào đến giờ, anh đâu có thích đi ăn cưới. Hoàn toàn không thích tí nào cả. Gì mà cả trăm người xúm lại ăn thứ sò dở ẹc".
Nàng im lìm chẳng nói một lời, lẳng lặng đặt chiếc thìa lên đĩa, lấy khăn ăn trắng trên đùi lên chậm vào khoé miệng. Có ai đấy bắt đầu hát, nhiều ánh chớp máy hình loáng lên.
_"Anh chỉ buồn ngủ thôi mà". Tôi buông thõng. Cảm giác bị bỏ rơi trên một phố lạ mà lại không có hành lý. Trước mặt tôi đang khoanh tay lại, là đĩa thịt bò bíp-tếch, trên đó lại thấy có khối hơi trắng nổi lên lơ lửng. Khối hơi trắng ấy lại gạ gẫm tôi : _"Giả thử ngay đây có tấm chăn trải giường màu trắng. Vừa mới lấy từ tiệm giặt ủi về, còn thẳng cứng vì hồ. Hiểu chứ? Cứ chui tọt vào đấy là xong. Có chút cảm giác lành lạnh lúc đầu, nhưng ấm cả người lên ngay ấy. Và có cả mùi nắng nữa chứ".
Nàng áp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn lên lưng bàn tay tôi, thoang thoảng

chút hương dầu thơm. Tóc sợi nhỏ, mềm, thẳng của nàng mơn trớn má tôi. Tôi giật mình, mở mắt dậy.
_"Còn tí xíu nữa là xong, anh gắng nhịn. Em van anh". Nàng thầm thì vào tai tôi. Nàng khéo mặc chiếc áo đầm bằng lụa trắng, khuôn ngực nổi bật lên.
Tôi cầm lấy dao và nĩa, cắt miếng thịt như người ta vạch đường bằng thước thợ. Các bàn tiệc đều náo nhiệt, mọi người nói chuyện ào ào, tiếng dao nĩa chen lẫn. Cảm giác đang đi lẩn vào đám đông trong ga tàu điện hầm vào giờ cao điểm.
_"Nói thật chứ, lần nào đi ăn cưới, anh cũng buồn ngủ cả". Tôi thú tội. _"Trăm lần như một".
_"Vừa thôi chứ".
_"Thật đấy mà. Không láo đâu. Tự mình cũng không hiểu tại sao, nhưng từ trước đến nay, chưa lần nào đi ăn cưới mà chẳng buồn ngủ cả".
Nàng tỏ vẻ chán ngán, uống một ngụm rượu vang và nhón lấy vài lát khoai chiên.
_"Có phải là thứ mặc cảm gì đấy không?"
_"Chẳng biết nữa".
_"Hẳn là mặc cảm gì đấy chứ gì".
_"Nói thế thì quả là anh hay nằm mộng thấy cùng với con gấu trắng đạp vỡ kính cửa sổ mà bước đi". Tôi tìm cách nói đùa.
_"Nhưng thật ra là tại con chim cánh cụt cả. Chim cánh cụt đã ép anh và con gấu ăn đậu tắm[1]. Mà đậu ấy màu lục, to thật là to …"
_"Thôi đi". Nàng gạt ngang. Tôi nín thinh. Rồi lại tiếp :
_"Nhưng mà, cứ buồn ngủ khi đi ăn cưới là thật đấy. Một lần đã làm đổ chai bia, lần khác đánh rơi dao nĩa xuống sàn đến 3 lần …"
_"Thật phiền quá". Nàng vừa thận trọng cắt bỏ khúc mỡ trên miếng thịt trong đĩa, vừa nói. _"Thật ra, chính anh muốn kết hôn đấy chứ gì?".
_"Vì thế mà ngủ gật trong đám cưới người ta à?"
_"Thì phục thù đấy".
_"Hành vi phục thù bắt nguồn từ nguyện vọng tiềm tàng, đấy à?"
_"Đúng thế".
_"Thế thì, người ngủ gật trên tàu điện hầm thì sao? Do nguyện vọng làm phu mỏ than à?"
Nàng bỏ cuộc. Tôi ăn miếng thịt nửa chừng, cũng ngán, bèn lấy điếu thuốc từ túi áo ra, châm lửa.
_"Nghĩa là". Nàng nói, sau một lúc. _"Anh muốn làm trẻ con mãi đấy".

Cả hai lại im lặng, ăn món nước đá nhận quả lí gai[2] đen và uống cà-phê espresso nóng.
_"Anh còn buồn ngủ không?"
_"Cũng còn một tí". Tôi đáp.
_"Vậy uống cà-phê của em đi".
_"Cảm ơn em".
Tôi uống cốc cà-phê thứ 2, hút điếu thuốc thứ 2, ngáp cái ngáp thứ 36. Ngáp xong, ngẩng mặt lên thì trên bàn không còn thấy khối hơi trắng ấy đâu nữa.
Lần nào cũng thế.
Lúc khối hơi ấy biến mất cũng là lúc các hộp bánh được phân phối đến các bàn. Và cơn buồn ngủ của tôi đã bay đi đâu mất hút.
Mặc cảm à?
_"Em muốn đi bơi ở đâu đó không?". Tôi hỏi nàng.
_"Bây giờ à?"
_"Trời vẫn còn sáng mà".
_"Cũng được, nhưng áo tắm thì tính sao?"
_"Mua ở tiệm trong khách sạn nầy cũng được chứ gì".
Tôi và nàng ôm hộp bánh tặng, đi vào tiệm buôn trong hành lang khách sạn. Chiều chủ nhật nên tiền-sảnh của khách sạn đông nghẹt khách dự tiệc cưới và người trong gia đình của họ.
_"Nầy em, thế chữ Mississippi có đúng là có 4 chữ s không nào?"
_"Chả biết". Nàng nói.
Cổ nàng phảng phất mùi nước hoa thơm ngát.

Chú thích
[1] soramame, broad bean.
[2] suguri, gooseberry, một loại trái cây nhỏ để ăn hoặc làm rượu.
Phạm Vũ Thịnh dịch
Sydney, 06-2004

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: Chimviet. free
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 14 tháng 3 năm 2006